Ч. 156 (950). Львів, субота 13. липня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Пора здекляруватись!

В польській і німецькій пресі появляють ся від довшого часу вістки, що зближаєсь хвиля вирішення розвязки польського питаня взагалі, а справи поділу Галичини зокрема. Говорить ся про тайний договір з Україною в справі поділу Галичини і подає ся навіть текст сего договору. Ріжні кореспонденції півофіціяльно заперечують саме існоване такого договору, а про його текст говорять, що се є прямо апокріф. Офіціяльного одначе запереченя не було, анї також не потверджено, що справді існує такий договір.

Говорить ся дальше, що в міністерстві внутрішних справ ведуть ся горячкові праці над опрацюванем закона, чи розпорядку про поділ Галичини. У Відни — як доносять дневники — ведуть ся переговори між Поляками і Нїмцями про сю справу. Поляки домагають ся гарантії від Німців і від держави та правительства, що поділ Галичини не наступить в нїякій дорозї нї тепер, нї ніколи.

У всїх тих вістях можуть бути дві можливости. Або Поляки пускають їх в світ і займають рівночасно до них непримириме становиско, щоби на правительстві вимусити вяжучу запоруку, що поділу Галичини ніколи не буде; такий вимушений акт запоруки був би доповненєм актів з 5 падолиста 1916 р. і 5 мая 1917 — або знову плян поділу Галичини справді істнує з огляду на потребу упорядкованя відносин внутрішних в державі і з огляду на відносини до України та на династичні інтереси.

На всякий случай справа з поділом Галичини дійшла до сеї стадії, яка вимагає, щоби в сій справі запало ще рішенє. Сей туман, що доси окружає її, дальше істнувати не може. Обі сторони — Українції і Поляки — находять ся в стані поденервованя, обі сторони є незадоволені, а правительство в парляменті не може числити на певно нї на одну нї на другу групу. Се очевидно не направляє загального положеня, але чим раз більше погіршає. Справа мусить вияснити ся. Правительство мусить здеклярувати ся.

Як правительство справді рішило ся перевести поділ Галичини і в сей спосіб заспокоїти давню потребу історичного і культурного розвитку австрійських Українців, то тоді позискає воно Українців з душею і тілом для держави. Одначе і Поляки — хоч зразу якби й не бурили ся — не будуть для держави страчені. Для Поляків серед даних обставин нема иншого корисного виходу, як тільки австро-польська політична комбінація.

Поляки в Галичині і королївстві добре здають собі справу з сего, що лише через Австрію, що лише через австро-польську комбінацію можуть вони удержати заспокоєнє своїх національних потреб і інтересів, в можливих до осягненя границях. Та мимо сего вони ставлять до сеї комбінації також неможливі до здійсненя домаганя, а именно жадають країв положених на схід від Сяну і Вепру. Се домаганє ставлять вони по політичній звичці, щоби мати при рішеню справи з чого опускати, а надто Австрія розпестила надто Поляків і призвичаїла їх ставити найдальше сягаючі домаганя. Певно, що для буйної польської фантазії мило було би видїти велику Польщу зі східною Галичиною, Буковиною, Холмщиною, Білою Русю, а може навіть з Вітебськом і Смоленськом і Україною аж по Чорне море. Але Поляки добре знають, що се є лиш фантазія, а конець кінцем в реальнім житю вдоволили би ся тим, що дійсно мають, і що справді польське.

Нарід польський в західній Галичині і в королївстві, властиво східною Галичиною, мало що інтересуєсь. Поляки в Польщі мають богато своїх польських інтересів і клопотів, щоби могли позволити собі на люксус притяганя силою чужих країв і народів. Поляки з корінної Польщі дивлять ся на східну Галичину, що найбільше як на предмет торгу, як на річ, котру не зле було би мати, але без котрої все таки цїлком добре можна жити.

Проти поділу Галичини протестують всїми силами лише Поляки у східній Галичині — себто польські дїдичі і польська бюрократія. Одні боять ся за свою землю, другі за свої посади.

Польську бюрократію зі східної Галичини можна одначе легко заспокоїти, переносячи її з авансом на службу до рідної їм Польщі. В західній Галичині виступають проти поділу Галичини хиба ренегати в роді Сроковського, редактора „Nowої Reform-и“.

Як правительство рішить ся справді поділити Галичину, то Поляки, пошумівши кілька тижнів проти сего, опісля погодять ся з фактичним станом річий і мусїти-муть попирати Австрію, яка єдино гарантує їм злуку нейбільшого комплексу польських земель. Хибань, що вони взагалі „начхали“ на австро-польську розвязку, а леліють пляни про Шлеськ, Познань, Гданськ і Спиж. Вибір Тертіля презесом „Кола“ кидав би на сю справу деяке світло.

Українці в дотеперішній непевности на дальше о.тавати не можуть. Від року є вони de facto правительственною партією. Вони ухвалюють державі всї конечности, буджет, воєнні кредити, податки, хоч в Галичині нїчого не змінило ся, хоч цїла адміністрація, шкільництво, судівництво є в руках польскої адміністрації, хоч відбудова краю веде ся для Поляків і через Поляків. Українці вотували державі і правительству всї конечности, бо надіяли ся зміни системи правліня в Австрії і прихильного становища нашої держави супроти державної України.

Тимчасом мира з Україною доси не ратифіковано, хоч се зробив вже німецький парлямент і підписав цісар Вільгельм. Чому сего не зроблено у нас? Чи є се вимірене проти державної України, чи проти нас в Галичині? Українці на ділї не видять нїяких заходів правительства в справі реформ в державі і краю. Сїє ся лише якісь не провірені денервуючі вісти, то про прилучене Галичини до Польщі, то про поділ Галичини. Так воно дальше бути не може. Раз вже мусять остаточно здеклярувати ся правлячі круги Австрії, чи і як наступить поділ Галичини.

Кажемо нетільки чи, але й як, бо нераз „як“ є важнійше від „чи“. Ходять именно слухи про плян перекрою східної Галичини по лінїї Буга. В брошурі „Wiederverjüngung Oesterreichs, а є вона відгомоном сего, що говорить ся в правлячих кругах, каже ся знов про вилученє від східної Галичини повітів цїшанівського, перемиського, ліського, мостиського і т. д. Якби в сей спосіб мало ся переводити поділ Галичини, то красше цїлком про се не здіймати мови. **На такий поділ ніколи не згодить ся нї один Українець, нї один український політик.** Так само нема Українця, що згодивби ся на те, щоби укр. край — по поділї Галичини — прилучено в якій-небудь формі як автономну одиницю, на взір Хорватії то-що, до Польщи, а щойно через неї до Австрії.

Якби „поділ краю“ мав наступити на ті два способи, як се щойно сказано, то нехай лучше остане ся по давному, нехай далї йде в краю борба.

Корона, правительство і німецький нарід в Австрії мають добру нагоду позискати і привязати до себе раз на завсїгди український народ, що завсїгди доси стояв вірно при Австрії. Він жертвував їй всьо майно і кров. Наш народ ніс всї жертви для держави не лише сї, що були його обовязком, але далеко поза обовязок. Він дав без порівнаня більше рекрута, як инші народи Австрії, дав процентово без порівнаня більше гроший на воєнні позички, хоч сам є бідний і війною знищений. Наш народ робив се в тій добрій надії, що за сповненє обовязків супроти держави, ся держава дасть йому також маленьку можність житя.

О воскресенє москвофільської партії в Галичині.

Відомий посіпака подільських шляхтичів Теофіль Мерунович проспівав в-друге свою пісню туги за б. галицькими москвофілами. Вже в маю появилась була його провокаційна статя в „Kuryer-i lwowski-м“ п. з. „Київські перевороти й Галичина“, тепер-же в „Now-im Słow-i“ розписав ся п. Мерунович в-друге на тему укр. справи і укр. партій в Галичині. Очевидно на перше місце вибиваєть ся у нього журба, що „znikli jednak na prawdę z widowni politycznej zupełnie moskalofile i wogóle Rusini dawnego autoramentu“. Та воно лиш про око. П. Мерунович потїшає своїх однодумців, що вони властиво „живуть і хочуть жити, лиш, як доси, оголомшені подіями в Росії і суворим поведенем Австрії в перших часах по їх повороті — замовкли“. П. Мерунович знає певно, що, теперішні москвофіли, вилїчені з віри в царя і в панслявізм, не думають погинатись перед тріюмфуючим українством, тому затиснули пястуки й мовчать“. Сам п. Мерунович дістав письмо від одного з визначних москвофілів, де заповідаєть ся, що хоть москвофільській партії „trudno teraz wystąpić publicznie, ale organizujemy się“.

П. Мерунович пригадує й загубленого Ніколюшку Глебовіцкого, що в 1908 році

знюхав ся був з такими хрунями, як сам Мерунович і хотів оснувати ще одну москвофільську партію для борби з українством. Варто би відшукати п. Глебовіцкого — зітхає автор — і допомогти йому в роботі. — Ось таке виписує ть ся в демократичнім польськім дневнику.

Для нас не є тайною, що велика частина польської суспільности тужить за часами своєї дружби з Дудикевичами, Глебовіцкими. Для декого з Поляків ніякий союзник не був і не є неможливий, о скільки розходить ся о поборюване Українців. Та за те польсько-москвофільське „порозуміне“ заплатив тяжко галицький мужик в перші місяці війни, платив майном, скитанем по австрійських тюрмах, а то й головою. Того наше селянство не забуде і певно зуміє відповідно повитати таких апостолів, як Мерунович, et cons. і голошені ними ідеї.

Як видно з обох статий, п. Мерунович трудить ся около відбудовання чи створення на ново москвофільської партії в Галичині. Не роблять того самі москвофіли, які по запевненю Меруновича „живуть і жити хочуть“ — бо їм станули би на перешкоді австрійські власти.

Та п. Мерунович освоєний і з властями, ба навіть із засудом властий, випущений з вязниці за протидержавне ділане завдяки протекції польських панів, має більше відваги но і... широкі плечі за собою.

Одно булоби цікаве: хто нині дає гроші на москвофільську пропаганду. Атже Ленін і Троцький ледви чи схотіли би входити в зносини з тими кругами, які заступає п. Мерунович. За те певно Клемансо і Вільсон менше обізнані зі справою і моглиби кинути якийсь охлап. Всеж таки кінець кінців та робота звернена проти Австрії...

Та одно є в роботі п. Меруновича, проти чого нам треба конче застерегтись. Не Українці доносили на москвофілів. Українці більше витерпіли, чим самі москвофіли, а в тім вже була добре відома п. Меруновичева рука його найблизших опікунів і хлібодавців.

Східні межі України.

Після „Vossische Ztg“ уділив провідник делегації російської др. Раковський часописі „Жизнь“ слідуючих пояснень:

Підчас переговорів предложили обі сторони мапи з майбутними границями обох держав. Мапа предложена українською делегацією обіймає 5 повітів Білої Руси; цілу чернигівську губернію, з її чотирма північними повітами включно, два повіти губ. орловської, три четвертини части курської разом з Курськом, більшу часть губ. воронежської. З областий донських делегація українська домагає ся повіта донецького і часть повіта ростовського, причім Ростів і Таганрог осталиб при Росії. Від сеї точки бігла-б гранична лінія через море Азовське на північ від Єйська. Крім сього Україна домагає ся Криму.

Перша Стрілецько-козацька дивізія.

У Володимирі Волинськім формує ть ся з полонених Українців в Австро-Угорщині 1-ша Стрілецько-козацька дивізія. Військово-науковий Вістник ґенерального штабу приносить з нагоди сеї події ось яку статю:

„Формоване йде успішно і наближаєть ся до кінця. Полонені прибувають до табору у Фрайштат, а звідти перевозять їх до Володимира Волинського. Гетьманською владою призначено комендантом дивізії отамана Сокиру-Яхонтова.

Частини дивізії розташовують ся у володимирських касарнях.

Національна форма одежі в дивізії така: жупан стародавнього взірця (зі стоячим ковніром та двома однопентіметровими синьожовтими пасками, як у У. С. С.) і сива шапка. Відзнаки офіцирів — золоті пшеничні колоски на ковнірах (поземо, спиник, колосом в долину). Портопе носять так офіцири як підофіцири таке, як у У. С. С. золоте, зглядно жовто-сине, з тою ріжницею що на обох боках є сині букви „У“. Підофіцири носять як відзнаки білі колоски.

Мило замітити, що всі козаки в дивізії, переважно грамотні люди. Се є цвіт національно свідомої української молоді полонених. Взірцева карність, що володіє в дивізії, є запорукою ладу і боєвої її сили.

Над дальшим умовим розвитком козаків працюють лектори, переважно старшина дивізії. Для неграмотних козаків устроєно курси і школи. Основано аматорські кружки, які улаштовують вистави. Не давно відбули ся два представлення театральні і концерт в честь Т. Шевченка.

В церкви співає добрий хор, зорганізований з козаків і старшина, як з зовнішнього так і з внутрішнього боку, дивізія викликає миле вражінє правдиво-українського війська. Українські устави, підручники, укр. одноцільна команда. Діловодство і переписка веде ся в укр. мові. Є там книгозбірня, в якій книжки і часописи виключно в укр. мові. Після вечірної переклички кожда сотня після молитви співає народний гимн: „Вже воскресла Україна“. І се не робить ся із-за якогось наказу, а по охоті самих козаків“.

Як-раз під сю пору перебуває у Львові трьох офіцирів та кількох козаків з тої дивізії. Вони задержались в дорозі до Одеси, куди ідуть по коні для своєї дивізії.

Хто буде польським королем?

„Berliner Tageblatt“ з дня 10. липня пише: В політичних кругах Польщі, видне є чимраз сильнійше бажане через розвязку питаня польського короля прийти до управильненя відносин. Особливо події в Росії дали сьому бажаню товчок, і саме керманичам польської політики видаєть ся, що вибір короля противділав-би впливам, йдучим з Росії. Поодинокі партії польські предкладають ріжних кандидатів на польський престол. В першій лінії застановляють ся над пятьма іменами: Августа Вільгельма пруського, у якого була-б до розвязки справа віроісповіданя, архикнязя Кароля Стефана, князя Альбрехта Евгенія, другого сина Альбрехта Віртемберського, князя Фридриха Християна, другого сина короля саського і князя Кирила, другого сина короля болгарського. Ся ліста королів поставлена без участи правительства і воно відносить ся до неї без окремого заінтересованя.

Причинки до історії жидівсько-польської любови.

Соц.-демократичні посли Коген і Носке звернули в німецькім парляменті, до державного канцлера таке питане:

В Варшаві і Лодзї видано відозви заохочуючі явно до погромів жидівського населеня. В сій відозві читаємо між иньшим:

Жидівські ватаги пльондрують Польщу! Через їх руки забирають окупаційні власти, що самі хочуть. Щоб затерти сліди сього, Жиди сіють незгоду між нами, орґанізують міщанську війну! До боротьби Поляки! Бороніть вітчину!

Три дні висіли сі відозви по всіх углах улиць Варшави і Лодзї, а поліція не квапила ся їх усунути. Жидівській пресі заборонено що небудь писати про сі відозви, тоді, як польському „Kurjer-ови“ в Лодзї вільно було подати зміст дословно і подати ще замітку від себе, що погром жидів відповідає настроєви польських мас.

Що думає канцлер державний учинити, аби вкоротити події, небезпечні для внутрішнього мира окупованих областий? Чи канцлер державний буде готовий звернути ся до Поляків в їх власнім інтересі, щоб вони сій соромній поведінці поклали край?

Перед великими боями в Альбанії.

Альбанія стає тереном чимраз завзятійших боїв, яким додає сили провід військ коаліції. Війська єї наступають безпрерывно і одержують чимраз то нову підмогу в людях і матеріялі воєннім. Сполучені війська коаліції осягнули в останних часах замітні успіхи в декількох місцях в Альбанії. Хоча се покищо успіхи місцеві, то треба числити ся з тим, що коаліція задумує вчинити сей фронт театром великих боїв.

Завзята борба над Пявою.

Доносять з італійського фронту, що боротьба над горішним бігом Пяви а особливо в дельті Пяви ведуть ся далі з тим самим завзятєм і силою. Італійська піхота безпереривно наступає. Останими днями розвинули Італійці убийчий огонь кінноти всіх родів. Справедливість велить признати, що кіннота італійська в дійсности воюдить ся знаменито. В острілюваню становищ австро-угорських беруть також участь найтяжші корабельні гармати. В незвичайних мірах розвинено і на сім фронті боротьба літаків. Воєнні справоздавці стверджують з австрійського боку недостачу знамен контрофензиви.

Японці на Сибірі.

З Ротердаму доносять з достовірних жерел, що послідня воєнна рада антанти порішила полишити Япанови цілком вільну руку на Сибірі і у Владивостоці. Япан вишле велику воєнну фльоту до Владивостоку і переведе туди великі маси війська.

В Парижи і Льондоні уважають цілу справу за поладнану в тім змислі, що Япан виступить цілою силою в Сибірі. Американці деякий час хитали ся. Тепер і вони висилають свої війська на Сибір під сею покришкою, що Американці хочуть утворити російську національну армію. Війська Американців не будуть підлягати японській команді. Япан приготовляє ся до довгої, великої воєнної операції. Своє стале військо підвисшує він до 21 корпусів.

Арешти в Росії.

З Москви пишуть, що в Вологді арештовано великих князів Миколу Миколаєвича, Юрія Михайловича і Димитрія Константиновича, в Петрограді бувш. президента міністрів Коковцева, бувш. міністра війни Верховського, а в Гатчині звісного письменника Купріна і епископа Саратіна, — всіх за пропаганду проти совітів.

Російське правительство поручило увязнити кількох комісарів народних під закидом співучасти в революційно-соціялістичній роботі, з метою повалити большевиків.

Підчас нарад всеросійського зїзду робітників арештовано 57 делеґатів робітничих з Петрограду і провінції. Серед них є члени конституанти, комісії центральної соціял-революціонерів і меньшевики.

Без анексії і контрибуції.

7 міліярдів воєнного відшкодованя.

Москва, 10 липня. „Наше Слово“ доносить, що дня 2 липня відбуло ся в Москві в комісаряті для промислу і торговлі засідане головної комісії для ліквідації берестейського договору. Обговорювано питане відшкодованя за воєнні страти, які потерпіла Німеччина в сій війні. Загальна сума публично і приватно правних претенсій, які Німеччина має одержати від Росії, виносить після зіставлення комісії сім міліярдів рублів. Німеччина принаглює Росію, щоби вона сю суму як найскорше виплатила, бо в Німеччині учуває ся сильна недостача на російські рублі.

Нагінка на грубого звіра.

Передовиця „Arbeiter Ztg“ з д. 10 липня пише між иншим:

Нарешті поталанило Німцям довго тровлену звірину приволічи на отверте місце: Кільман повалив ся. Вони робили на нього нагінку, тому, що не будучи байдужним на гарну їду, все таки не показував досить кріпкого апетиту на французькі копальні руди і бельгійське побереже. З уваги одначе, що політична трівля не досить скоро наближала до ціли, то Всенімці рознюхували його інтімне житє, приводили шоферів перед суд, щоби доказати, що він мав у Букарешті надто веселі переживаня з елегантними женщинами. Не можна його було повалити ізза справи Льоннн або Брей, тому постарано ся, щоб він пав ізза якої небудь веселої дівчини. Для рішеня судьби сімдесять-міліонового народу в пятім році війни проти цілого світа ворогів, потрібний був очевидно найчистійший „по плоти“. Так пішов Кільман, а після нього приходить Гінце, поручуваний Всенімцями вже з давна. Хай кричать Німці: Побіда!

Віддача конґресової Польщі Росії.

Член німецької палати панів ґраф Брінек-Бельшвіц, бурґраф Маріенбурґу, випрацював „Merkblatt zur Ostmarken- und Polen-Politik“, в котрім при кінци говорить ся: „Як Поляки в інтересі Німеччини і в своїм власнім інтересі не згодять ся на маюче наступити уладнанє польської справи, то тим самим осередні держави будуть звільнені від обітниць, проголошених в прокламації з дня 15. падолиста 1916 р. і можуть поступити зі здобутими областями після вподоби. Тоді належить поміркувати про віддачу конґресової Польщі Росії, при чім належить забезпечити східну границю під стратеґічним зглядом. Через се утворить ся мур для Европи перед східним наїздом.

Проґрама нового султана.

Царгород, 10. липня. В письмі, яким затверджено кабінет Талит бея, султан заповідає, що буде твердо придержувати ся конституції. Для щасливого покінчення війни належить зібрати всі сили і удержати порядок в краю. Належить побороювати дороженечу. Султан заповідає амнестію для увязнених і засуджених. Стан облоги має задержати ся лише в воєнній области — а всі карні справи мають судити звичайні суди. Щоби поліпшити господарське положенє краю, належить піднести продукцію. Заграничну політику належить вести в повнім порозумію з осередними державами і Болгарією. Наміром султана є скріпити союзні звязки з сими державами. Султан надіє ся на скорий кінець війни і взиває армію і фльоту до хоробрости.

З ДНЯ.

Мистецтво (А. Купріна).

До одного ґеніяльного різбаря звернено раз питанє:

— Як можна погодити мистецтво з революцією?

Він відслонив в своїй робітні зелену занавісу і сказав:

— Глядіть!

І показав їм марморну статую.

Вона зображувала невільника, який велитенським зусилем цілого тіла розривав сковуючі його ланцюхи.

— Яке-ж се прегарне!

Другий говорив:

— Як дуже воно відповідає житю!

Третий одначе скрикнув:

— О, лиш тепер розумію я радість боротьби!

НОВИНКИ.

— **Засіданє Української Парляментарної Репрезентації** відбуде ся в понеділок, дня 15-го липня о 10-тій год. рано в клюбовій сали. — Президія.

— **Дивні діла твої львівська цензуро!** Вчера помістив „Kurjer Lwowski“ ч. 315 з дня 12 липня сторона 3. слідуючу статейку:

Krytyka stosunków gospod. w Austrji.

Wiedeń. (Tel. wl.) Z Berlina donoszą, że w toku rozprawy żywnościowej w pruskiej Izbie panów krytykowano stosunki panujące w Austrji i przytaczano je jako przykład odstraszający. Hr. Stolberg rzekł, że dowodem, dokąd się dochodzi przy wadliwej gospodarce, są stosunki austrjackie. Człowiek zamożny tam dostaje wszystkiego, ubogi nic. Nie ma wcale kontroli. Strach patrzeć, jak ludzie biedni głód cierpią.

Ми подали її в точнім перекладі і львівська цензура сконфіскувала. Будемо її подавати що днини, аж до часу, коли переконаємо п. Урбановича, що одна мусить бути міра для „Kurjer-a lwowsk-ого“ і для нас. 1—30.

— **Радуйся земле!** На днях вернув у Львів святоюрський крилошанин і б. кандидат на епископа, о. Мартин Пакіж, що в горячі червневі дни 1915-го року покинув наше місто і під ослоною царських баґнетів подав ся на схід. Приїзд о. каноніка Пакіжа був неожиданий і несподіваний, тому й не пороблено відповідних приготовань на його повитанє. Лиш о. Андрій Білецький і о. Олександер Бачинський, як найблизші други і „одномишленники“, повитали сердечно блудного сина церкви і народу.

— **З новочасних метод борби.** Поляки використовують навіть подію з дівчиною в Струпкові в спосіб, що доходить до верщків вирафінованя і облуди.

— **Комітет помочи укр. прив. урядників** наденслав нам письмо: Письмом з дня 4. с. м. ч. 3.885/354/18 призділило Галицьке Краєве Заведенє одіня українським приватним урядникам(чкам) міста Львова і їх родинам через Комітет Помочи укр. прив. урядників 360 метрів матерій на одінє.

В ціли наради в тій справі просить ся відпоручників урядників всіх львівських інституцій українських на засіданє дня 13. с. м. (субота) год. 6-а сполудня в комнатах Кр. Союза кред. Ринок 10 І. пов. Відпоручники зволять принести з собою списи конечно потребуючих, так як з причини малого приділу на сей раз всіх не можна обділити.

Позатим уділяє ся всяких інформацій інтересованим від понеділка 15. с. м. кождого дня в бюрі Кр. Союза кредитового Ринок 10. І. пов. в годинах 6—7 сполудня. — Комітет Помочи укр. прив. урядників.

— **У. С. С. в дорозі на Україну!** Пишуть нам: Кількома потягами відїздили стрільці на новий етап. Транспорти йшли один за другим у відступах двох-трьох днів між собою.

На дворі стояла велика спека, що ДС тла сушила широкі бесарабські лани.

Тутешні люди згадують давні роки та ніколи не затямилась їм така суховія. Жалко глядіти на плодючі лани, де й слідуне видно з сьогорішнього будучого жнива. Кругом по новоокупованій Бесарабії (тепер румунській) одна пустеля.

Ми переїхали границю вечером. Новоселиця з хотинським повітом ніби австрійська ніби українська; один кусень з зелізницею держать Австрійці, потім румунська область, відтак за Дніпром Україна.

Переїзджаємо три ріжні полоси. Перше враженє иншого краю, се Новоселиця, границя а заразом торгова містина.

Стрільці поволі розходять ся по місті, зачинають ся дискусії і поговірки на теми дня, словом по кількох годинах почуваємо ся як у себе в дома.

З огляду на наш кількадневний побут, рішено уладити концерт. Команда австрійських бараків відступає велику салю, збирають ся хористи, рисують ся на борзі реклямові афіші і концерт готовий.

Приходять військові і тутешні жителі, саля поволи заповняє ся. Між присутними бачимо й таких, що не давались переконувати про українство. Деякі з них, головно дівчата, що ще вчера слова проговорить по українськи не хотіли, сьогодня під впливом стрільців вже й з синьожовтими кокардками, вже почіпали відзнаки У. С. С., а головно почали щебетати українською мовою.

Програма концерту складалась з популярних українських народних та стрілецьких пісень, переплітаних сольоспівами арт. Рубчака та Бенцаля та грою на цитрі стр. Кисілевського. Л. Смулка відчитав з поривом посланіє Шевченка „До живих і мертвих“, а Л. Лепкий виголосив до зібраних мову про значінє української пісні і рідного слова. Присутні витали кожду точку довгими оплесками так, що й довело ся співати богато більше, чим було в програмі.

Одним словом виступ У. С. С. згуртував цілу громаду, заохотив до праці, а таки зараз почались орґанізувати два товариства, „Просвіти“ і „Драматичний кружок“ з місцевих перед кількодневних малоросів.

Вечерниці, що відбулись по концерті з охочим танцем протягли ся до рана, поки не заалярмовано відїзду потягу. Треба було покидати перший заграничний постій і нових сердешних знакомих, бо стелилась нова далека дорога.

— **Збори народного учительства**, які мали відбути ся в неділю дня 14-го липня у Львові, відкликані на день 20-го липня с. р. год. 10 рано, ратушева саля.

ОПОВІСТКИ.

Субота дня 13-го липня 1918.

Нині: 13-го липня: гр.-кат.: Собор 12 Ап., римо-кат.: Маргарети.

Завтра: 14-го липня: гр.-кат.: 1 Лип. 3 Н. п. З. С. римо-кат.: 8 Н. п. З. С.

| **Іспити приватистів** відбудуть ся в ц. к. ґімназії в Кіцмані 15, 16 і 17, а вступні іспити до першої кляси 27, 29 і 30. липня б. р. Початок науки в шкільнім році 1918/19 і речинець іспитів вступних, доповнюючих і

і поправчих подасть ся пізнійше. Т. Бриндзан, к. к. управитель. 225

| Дирекція укр. прив. гімназії в Копичинцях повідомляє, що вписи на курс приготовляючий до I. кл. гімн. відбудуть ся в днях від 9—12. VII. с. р. о год. 8—12 р. і 4—6 поп., а пізнійше що дня від 4—6 поп. Рівночасно приймає ся зголошеня до низших кляс гімн. Наука на курсі розпічне ся 15. VII. с. р. о год. 8 р. в льокали гімн. (Народний Дім). Дирекція. 223

| В прив. Семинарії учит. жіночій СС. Василиянок в Яворові є вільна посада учителя або учительки з II. групою іспиту виділового або студиями університетськими (математика і фізика). Зголошеня приймає Заряд монастиря СС. Василиянок в Яворові. 229

| З дирекції дівочого семинара Українського Педагогічного товариства в Коломиї. Вступні іспити за I. II. III. IV. рік і вписи учениць до семинара відбудуть ся 2. вересня. Місячна оплата в семинари виносить 20 кор. вступне 8 кор. Всяких інформацій уділяє Йосиф Чайківський Коломия ул. Українська ч. 29. Учениці можуть знайти приміщенє в дівочій бурсї Українського жіночого Кружка. Поданя до бурси потреба вносити на руки Вп. п. Олени Витвицької, Коломия ул. Українська 11. 224

| Фотографічні знимки. В обох українських книгарнях є до набутя слідуючі картини: 1) Руїни гетьманської палати в Батурині (3 К). 2) Ґрупи розорушеної Німцями „синьої“ дивізії (4 К) та послідня сторінка берестейського договору з підписами всіх членів делеґацій.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Лікар

Др В. Янович

вернув і ординує в Станиславові дім п. Хованця коло почти. 137 12—15

Др Стефан Брикович

— відкрив адвокатську канцелярію —

в Тернополи 20—30

Адвокат і оборонець

- - Др Роман Перфецький - -

веде адвокацьку канцелярію

— Львів, ул. Сикстуська ч. 43. б. —

Конкурс.

Тов. Бурса св. Івана Хрестителя в Дрогобичі розписує отсим конкурс на принятє більшого числа питомців до бурси. Условини принятя: умовлена скількість середників поживи і доплата в грошах. Близших інформацій в часі ферій уділяє о. Василь Кункевич улиця Стрийська. За Виділ Др В. Вирчак. 216 2-2

ОГОЛОШЕНЯ.

Студентка фільозофії прийме лекцію на селї на протяг цілого року. Умови прошу слати до адміністрації „Укр. Слова“ для Студентки.

Канцелярія адвоката

Ів. Сас Комарницького

радника двора

у Львові, вулиця Словацького ч. 6.

провадить процеси реабілїтаційні невинно засуджених через військові суди, та процеса о відшкодованє за неповинні засуди. Інтервенює в дотичних Централях в справах о беззворотні субвенції на відбудову знищених війною господарств, (будинки, знаряди домашні, інвентар і т. п.) виробляє воєнні позички, провадить справи о чинитьби воєнні, справи причинкові у всіх трох інстанціях, підмоги для осіб і родин по цивільних ранених і убитих підчас війни та взагалї приймає всякі инші справи, входячі в обсяг права.

6—12 146

Оголошенє!

Повідомляє ся ПТ. Членів що

Загальні Збори

Міщанського ремісничо промислового Союза кредитового стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові відбудуть ся в неділю дня 28. липня 1918 в 10-ій год. рано в власнім льокали при ул. Руській ч. 3. I. п. з слїдуючим порядком нарад:

1) Відчитане і приняте протоколу з попередних зборів,

2) Звіт Управи і Ради Надзираючої з діяльности і рахунків за роки 1916 і 1917.

3) Звіт Комісії Ревізійної з внесенєм на уділенє абсолюторії Управі і Раді Надзираючій з діяльности і рахунків за р. 1916 і 1917.

4) Вибір 6 членів Ради Надзираючої і 2-ох заступників в місце уступаючих.

5) Розділ білянсової надвижки за рік 1916 і 1917,

6) Внесеня і інтерпеляції членів.

Замкнене рахункове виложене в канцелярії товариства до перегляду членам.

За Надзираючу Раду:

В. Нагірний, голова. 209 3—3 Петро Карпяк, секретар.

Міщанський ремісничо-промисловий Союз у Львові — Руська 3 з днем 1-го липня сего року знижає стопу процентову від ощадностий з 4 і пів процент на 4 проц.

210 3—3 Дирекція.

Пошукуєсь панни до писаня на машині за доброю заплатою. Зголоситись під „Машина“ до Адм. Укр. Слова, Львів вулиця Сикстуська ч. 21.

Адміністрація нашої часописі находить ся при улиці Сикстуській ч. 21.

Земельний БАНК Гіпотечний

спілка акційна у Львові (улиця Підвалє ч. 7.)

Приймає і переводить субскрипції

VIII.

австрійської воєнної позички

під найкориснійшими умовами.

Хто підписує VIII. воєнну позичку, повинен се вчинити виключно через свій власний. — — український Банк.

1198—10

Від адм. „Укр. Слова“

Вп. предплатників просимо о надісланє залягаючої предплати. — — —

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

У Львові:		В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Україні	56 карб.
„ півроку	22·— „	28·—	В Німечині	56 мар.
„ чвертьроку	12·— „	15·— „	В инших державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ:

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К.; в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Ґольдмана. Львів Сикстуська 19.